

HGGunnink, gehouden te Amersfoort, 22.12.2019

ZONDAG 31

Votum + zegengroet

Psalm 125:1,2

Apostolische Geloofsbelijdenis

Psalm 122:1,2,3

Gebed

Lezen Mattheüs 16:13-20

2 Thessalonicenzen 3

Tekst **ZONDAG 31**

Gezang 6:1,2

Bediening van het Woord

Psalm 101:1,2,3,4,5,6

Gebed

Dienst der offeranden

Psalm 125:3,4

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Alle kinderen hier weten wel wat een sleutel is. Dat is nogal logisch. Wat is nou een sleutel!?

Een sleutel die heb je, om een deur **open** te doen, als die op slot zit. Of om een deur **dicht** te doen, als die open is.

Heel veel vaders en moeders die zeggen dan 's avonds tegen mekaar: 'heb jij de deur wel dichtgedaan?' 'Oh nee, vergeten.' Nou dan loopt vader nog even naar de voordeur en draait de deur op slot. Dan heeft hij een sleutel nodig.

Zelfs grote mensen weten wel wat een sleutel is.

Want als ze een andere auto halen bij de garage, dan gaat het soms heel officieel. En dan zegt de verkoper, 'alstublieft meneer of mevrouw, hier is uw nieuwe sleutel.'

En dat betekent: dan mag je zelf de deur van die auto open doen, mag je er mee gaan rijden.

Over sleutels gaat het ook in de Catechismus, gaat het ook in de Bijbel.

De Heere Jezus had het ook over sleutels.

Zijn rijk, Zijn Koninkrijk, dat is waar Hij Koning is, waar Hij alles te zeggen heeft, dat wordt ook 'open gedaan' en soms 'dichtgedaan'.

De Heere Jezus geeft twee sleutels aan Zijn kerk.

Daarover gaat het in ZONDAG 31.

Ik wil u vanmiddag het Woord van de HEERE bedienen aan de hand van die ZONDAG, onder het thema:

Koning Christus tróóst u met Zijn twee sleutels,

- om 1) open te doen en dicht te doen
2) dicht te doen en open te doen

1) Ik zeg met opzet, tróóst!

Want ook deze ZONDAG, waar wel eens wat tegenaan gehikt wordt, want dit is toch wel een strenge ZONDAG en zo, moet dat nou in die Catechismus? Jazeker! Deze ZONDAG ook in de Catechismus, en de Catechismus is het **troost**boek van de kerk. U mag getroost leven. Met behulp van ..., en dan beginnen we met die eerste sleutel.

En wat is dat nou? Dat is dat de HEERE Zijn Woord laat horen.

En dáárom zegt Paulus tegen die mensen daar in Thessalonica, en tegen de mensen in (...plaatsnaam...) en omstreken, daarom zegt hij: 'jullie moeten bidden. Bidden, dat het werk van de verkondiging doorgaat.'

Waarom vindt de apostel, waarom vindt de Heere Christus dat nou zo belangrijk? Omdat die verkondiging van het Evangelie, het állerbeste is wat maar naar mensen toe kan komen.

Want, wat zijn wij voor mensen?

Net als al die anderen daar in Thessalonica en over heel de wereld: mensen die zichzelf rijp gemaakt hebben voor de eeuwige ondergang.

En díe mensen krijgen te horen, -denk maar aan kerst-, God heeft Zijn eigen Zoon gestuurd, en wie ook maar zich aan Hem toevertrouwt, die is hartelijk welkom, als onderdaan van Koning Christus, in het Koninkrijk der hemelen.

Die mag leven onder die volmaakt goede regering van Koning Christus.

Dat is het Evangelie. Het Goede Nieuws.

En, broeders en zusters, zondag aan zondag, en dan gaat het de ene keer zus, en de andere keer zo. En de ene dominee doet het op die manier, en andere op die andere manier.

En de ene keer krijgt dit de nadruk, en andere keer krijgt dat de nadruk.

En de ene keer zit dat in de aandacht, een andere keer wat anders.

Maar het is élke zondag hetzelfde.

Evangelie. De boodschap van Koning Christus, dat het goed is, dat het allerbeste is, om Zijn onderdaan te mogen zijn.

Heel kort gezegd, het is altijd maar weer in de verkondiging: **Christus!**

'Mensen, HIJ IS HET!'

Misschien ga je wel eens naar de kerk en dan begrijp je er niet zoveel van.

Dan kom je thuis, en dan denk je: 'nou, waarom moest ik naar de kerk?'

Dan hoeft vader en moeder maar één ding te zeggen: 'heb je wel gehoord, dat de dominee het had over de Heere Christus?' Kijk, en dan is het goed. En dan kun je misschien niet alles begrijpen. Dat geeft dan niet.

Maar Hij is altijd de kern.

En daarom zegt vers 5 in 2 Thessalonicenzen 3: 'mensen, gemeenteleden, blijf bidden. Dat de Heere dat wonder doet, dat jullie gericht blijven op die wonderlijke liefde van God. En op de volharding, op het volhouden, dat Christus voor elkaar brengt.'

Kijk, je harten gericht zijn. Ik weet niet of jullie hier het woord 'kuren' kennen? 'Je moet daarop kuren'.

Als je sneeuwballen gaat gooien, dan moet je heel goed kuren, en dan kun je precies raken. Dat is 'm. Daar moet je je op richten.

En zo moet een gelovige zich richten, aldoor de aandacht hebben, daar, op Hém. Op die wonderlijke liefde van God, die wij met het kerstfeest op een heel duidelijke manier te horen krijgen.

Verkondiging.

Wat een wonder.

En wat ook wonderlijk.

Want wat is het bijzonder, dat voor dat ontzettend belangrijke werk, de HEERE mensen gebruikt.

Iemand als Calvijn die hield niet op om dat punt maar weer te benadrukken.

Gewone mensen komen aan met dat Woord van God, dat alles te betekenen heeft. 'En dat doet God heel bewust', zegt Calvijn, 'Hij wil ons daarmee klein houden.'

Want je moet dan wel wat willen. Je moet dan willen luisteren naar een ander mens, net zo zondig als jij, of misschien nog wel zondiger. Een ander mens met z'n nukken en grillen en z'n eigenaardigheden.

En dat is tóch de manier, waarop.

Achter die mensen staat wel, -en dat is ook zo mooi in die Catechismus-, volgens het bevel van Christus!

Dat hebben mensen niet zelf bedacht, laten we het nou eens zo gaan doen, of laten we het nou eens zus gaan doen.

Nee, heel gewoon, het bevel van Christus: 'Ik wil dat er verkondigd wordt.'

En je hebt via die mensen, met HEM, hoofdletter 'H', met die Christus te maken.

En dan mag je rustig zeggen: 'ik heb nog nooit een volmaakte verkondiging gehoord.'

Nee, dat zal waar zijn. Want die krijg je op deze aarde ook niet te horen, er mankeert altijd wel wat aan.

Maar hoe onvolmaakt en gebrekkig ook, tóch wil de Heere via dát middel werken aan onze redding.

En ik mag u daarom vragen ... En dat mag de ouderling ook als die bij u op bezoek komt. 'Hoe zit dat nou bij u? Neemt u ook die belofte van het Evangelie: alles is genade om Christus wil. Neemt u nou ook die belofte aan!? Elke keer?'

En als u dan zegt: 'ja, ja, dat doe ik elke keer, daar bid ik ook altijd om voordat ik naar de kerk ga.' Want je kunt eigenlijk niet naar de eredienst toe komen als je niet gebeden

hebt. Maar je bidt erom, dat de Heilige Geest in je hart werkt, en in het hart van de andere gemeenteleden, dat je aanneemt wat God in zijn Evangelie belooft.

Kijk, en dan, dan mag ik het u ook publiek verklaren, en verkondigen vanmiddag: de deur staat open!

U bent niet alleen maar welkom in het rijk der hemelen. Maar u bent er dan binnenin. Onderdaan van Koning Christus.

De Catechismus zegt dat heel nadrukkelijk: 'zo vaak zij de belofte van het Evangelie met een waar geloof aannemen.'

Elke keer weer.

Elke keer als je dat Woord hoort.

Aannemen.

En dan is het ook zo'n stuk Evangelie, broeders en zusters, in dat hoofdstuk. Dat dan in vers 3 staat: 'maar de Heere is trouw!'

Want als het gaat om dat aannemen van de belofte van het Evangelie. D'r is geen mens die dat uit zichzelf kan. Geen mens kan zichzelf het geloof gegeven. Geen mens kan het zelf aannemen.

En hoe vaak sputteren wij niet tegen, en hoe vaak zitten wij zo in mekaar, dan wil het niet, en dan komt het niet binnen.

En hoe vaak is er geen belemmering, dan ga je naar de eredienst en als je er uitkomt, dan realiseer je je, 'ik was met mijn gedachten de hele tijd ergens anders mee bezig.'

Er kan een heleboel zijn, maar de Heere is trouw!

Hij laat de gelovige niet vallen!

Hoe zwak uw geloof misschien ook kan zijn. En Hij heeft de satan in Zijn macht!

Kunnen wijzelf niet tegen op. Maar Hij is altijd sterker!

Kijk, en dat is uw **troost!**

U wordt niet aan uzelf overgelaten. Maar het is de Heere Die in die verkondiging doorwerkt. En bezig is. En u vasthoudt. En u verder brengt.

En dan zegt de Catechismus ook nog: dat het verkondigd en publiek verklaard wordt.

Nou verkondigen, en dat is weer voor de kinderen. Misschien ook wel voor de opa's en de oma's, of de oudere mensen hier in de kerk.

Verkondigen is **herautenwerk**.

Ik denk dat ik het wel een keer eerder gezegd heb, 'in de Soete Suickerbol'. Ja, dat kent bijna iedereen nog. Want, daar gaat het over herauten.

De koning stuurt zijn herauten, want hij wil op bezoek komen in die stad.

Hij stuurt zijn herauten. De stad heeft een muur. Daar is een poort, die is dicht. Daar staan herauten voor die poort. En met een grote bazuin, en dan toeteren ze daarop. En dan klinkt dat. En iedereen klimt op die muur en komt kijken. Wat zeggen die herauten? Dan roepen die herauten: 'DE KONING KOMT! Zorg dat je allemaal klaar bent!'

Verkondigen, dat is herautenwerk.

Nee, niet elke dominee schreeuwt zo hard, dat hoeft ook helemaal niet. Maar soms, nee

elke keer, als de HEERE Zijn woord laten horen, dan wordt het je als het ware in de oren GETOETERD: 'U kunt op de genade van God voor 100% aan! Christus geboren, gekruisigd, opgestaan, naar de hemel. En Hij stuurt alles wat nodig is. En zo komt Zijn Woord naar u toe!'

Nee, het hoeft niet altijd geschreeuwd te worden.
Maar dankzij Christus de Koning, staat de deur altijd wijd open.
Dat is dat mooie van die verkondiging.

Maar er zijn ook andere mensen schrijft Paulus. 'Niet allen hebben het geloof.'
En dan heeft Paulus het niet over heidenen daar in Thessalonica. Hij heeft het ook niet over mensen in Zuid-Amerika die nog nooit van Hem gehoord hebben, daar ergens in de rimboe.
Maar dan heeft Paulus het over kerk-mensen.
Mensen die wel bij de kerk kwamen. En die er ook zijn blijven hangen. Maar die dat niet deden, omdat ze nu zo graag hoorden dat Evangelie van Christus. Nee, maar dat deden ze alleen, omdat de familie kwam. Dan moet je zelf ook wel gaan, anders heb je gedoe in de familie, wat heb je daar nou aan. Ze bleven gewoon komen.
Maar ze hadden niet het geloof.

Of het waren mensen die bij het belijdenis doen eerlijk 'ja' zeiden. Maar daarna... het was ook zo'n gedoe allemaal. En, ja, ze bleven wel komen. Maar je zag het niet in hun leven. In hun hart hadden ze geen geloof.
En dán zegt het Evangelie, die **blij** makende Boodschap.
Die zegt tegen zulke mensen: 'Koning Christus verklaart heel nadrukkelijk, voor jou is de deur dicht!'
Als je geen onderdaan van Koning Christus wilt zijn, dan leef je in het pikkedonker. En dan ben je op weg naar de afgrond.

Vers 2, 'geve de Heere, dat we verlost worden van zulke mensen'. Want dat moet ook in de verkondiging gezegd worden.
'Wie niet in de Zoon gelooft', Johannes 3:36, 'de toorn van God blijft, tot en met het eeuwige oordeel.'

Huiveringwekkend.

Tenminste - want het gaat over troost nog aldoor. Zolang zij zich **niet** bekeren.
Want als ze zich wel bekeren. Als ze schuld erkennen, God smeken om genade. En als ze weer gaan leven, zoals Christus dat wil hebben, dan gaat de deur wél weer open.

En denk bij die deur maar aan grote paleisdeuren.
Misschien heb je dat op televisie wel eens gezien, dat Poetin, president in Rusland, dat hij een keer naar voren komt, dan gaan die enorm hoge deuren, dan gaan die deuren die gaan open, en dan komt hij daar zo naar voren.
Zulke deuren mag je aan denken.

En als je van een boerderij komt, dan mag je denken aan van die baanderdeuren, waar

vroeger de grote hooiwagens doorheen gingen. Ook dubbele deuren. Wijd open!
Want dan is het weer: 'kom binnen, leef in de rust, leef terwijl je het goed hebt onder
jouw Koning'.

Paulus zei: 'bidt voor ons, dat het Woord zijn loop heeft.'
Laat deze ZONDAG 31 u straks, en misschien ook wel veel vaker, laat deze ZONDAG u
brengen tot bidden, voor het doorgaan van de verkondiging van dat reddende Woord.
Daar staan we niet altijd bij stil, want het is zo gewoon.
Zondags gaan we weer naar (...plaatsnaam...), want het Evangelie wordt verkondigd.
Elke zondag.

Ja maar, nou even nadenken, 'bid voor ons'.
Want het is niet: wij doen dat even met elkaar. Dat is het werk van Koning Christus Zélf,
waar om gebeden moet worden!
En bid voor de mensen die dat verkondigen mogen dóen.
Mensen met al hun zwakheden en zonden.
Die er ook wel eens voor zichzelf in vastlopen. Die het ook wel eens niet helemaal zien
zitten. Die ook onvolmaakt zijn.
Maar ze hebben die opdracht. Om dat Evangelie te laten horen.
Bid voor hen.

En bid voor de mensen, de ouderlingen die moeten toezien op de verkondiging.
Dat ze daarover doorspreken. Dat ze het goed in de peiling hebben van, alles van de
Heere Christus, alles van dat rijk der hemelen moet aan de orde komen.
Bid.
En dan zal het gezegend zijn.

2) Dan het tweede, broeders en zusters. **Koning Christus troost u met Zijn twee sleutels. De tweede doet eerst dicht, en dan weer open.**

Die tweede sleutel die heeft op een andere manier ook alles te maken met hoe de
onderdanen van Koning Christus, de leden van de kerk, hoe die léven.
En dan, ja, dan wordt het ook toch wel even scherp, want de Heere Christus via Paulus
Die zegt: 'de leden die blij zijn, dat ze onderdaan van Koning Christus mogen wezen, die
moeten afstand gaan nemen van hen die daar niet zoveel, of misschien helemaal niet,
om geven.'
Paulus heeft het dan over mensen 'die ongeregeld wandelen'.
Nou is het woord wandelen altijd een beetje lastig, want wandelen dat doe je in het
plantsoen, of een park, of in het bos. Maar hier gaat het gewoon over leven, je
gedragen. Mensen die d'r een potje van maken, zouden wij zeggen.

En dat was niks nieuws voor die gemeente in Thessalonica. Want toen Paulus daar de
eerste keer was, Handelingen 17, toen heeft hij dat precies net zo ook al gezegd. Dat
punt hoort gewoon bij de verkondiging van het Evangelie, vanaf het allereerste begin.
Dat komt niet pas na tien jaar, het komt niet past na ..., nee, meteen vanaf het begin.
Je kunt, je mag niet bij Koning Christus horen, als je je niks van Hem aantrekt!

Kijk, dat snapt een kind natuurlijk wel.

Als je samen aan tafel zit, maar je hebt een grote mond tegen je moeder, of je gooit expres een beker melk om, dan zegt moeder of vader: 'wegwezen jij, naar boven.'
En als je wat ouder bent, dan kan het zelfs zo gaan, -dan doe je zulke dingen niet meer, maar misschien wel heel andere dingen-, dan kan het zelfs zo gaan, dat vader en moeder zeggen: 'ga het huis maar uit, dat lijkt ons beter, want je bent in huis niet meer te hanteren.'

Over de bevelen van Koning Christus de schouders ophalen? Als je dat doet? Zo van, 'wat kan mij dat nou schelen dat Koning Christus dat gezegd heeft.'
Dan moet je merken dat dat gevolgen gaat hebben.

Paulus zelf had van dat geregeld leven, -ongeregeld leven, dat is maar doen van allemaal wat je zelf wil-.
Nee, van geregeld leven had Paulus zelf een voorbeeld gegeven. Het goede voorbeeld.

Er waren in die tijd namelijk een heleboel mensen, die aankwamen met een soort geloof.
Er waren een heleboel, Paulus was niet de enige. Maar er waren ook andere mensen die kwamen vaak vanuit het oosten, of vanuit Egypte, en die kwamen met verhaaltjes en met van alles en nog wat, en die zeiden: 'als je mij een heleboel betaalt, dan zal ik jou eens een paar geheimenissen vertellen. Daar moet je wel veel voor betalen natuurlijk hè.'

Kijk, dat wilde Paulus absoluut niet!
Want dan zouden mensen misschien denken dat hij ook met verhaaltjes kwam.
En daarom, als Paulus ergens begon met de verkondiging, dan was hij zelf aan het werk. Dan kon hij zelf zijn eten kopen.
Kijk, als er dan een gemeente was, dan werd het wat anders. Dan snapten die mensen wel, die man moet ook eten, en hij brengt het prachtig Evangelie, natuurlijk gaan we hem eten geven.
Maar vanaf het begin was het dus net even anders.

En hij zegt hier: 'ik heb het goede voorbeeld gegeven.'
En zo moeten alle leden van de kerk, als ze gezond zijn, dat goede voorbeeld volgen.
Niet maar 'liever lui dan moe zijn', niet maar een beetje slim, hier eens een beetje beunen en daar eens een beetje zwart.

Zoals dat bijvoorbeeld ook in de zending wel kan gaan.
Mensen die worden dan 'rijstchristenen' genoemd. Die komen in de kerk. Die horen de verkondiging. Want ze denken van, 'die zendeling die heeft vast wel wat meer geld om handen dan wij, en als wij nou een beetje vriendje met die zendeling worden, en we hebben straks honger, we hebben niet zoveel gewerkt, maar er is geen eten. Dan gaan we naar die man toe en die moet ons helpen, want dat staat ook in het Evangelie, nou dan zitten we gebeiteld.'
Ze geloven niet.

En dan zegt Paulus: 'nee, daar moet de Heere Christus niks van hebben. Je moet als onderdaan van Koning Christus geregeld leven. Gewoon aan het werk zijn, -als het kan, moet natuurlijk kunnen-, gewoon aan het werk zijn en verdienen om te eten. En als er een gezin is, dat gezin te eten geven.

Zorg dat je in alle rust, -dat is ook een belangrijk woord, alle rust-, want dat betekent je vergeet **nooit** dat Koning Christus álles regeert. En het kan wel eens anders gaan, dan jij hoopt en denkt.

In alle rust, goed aan het werk zijn.

En dat heeft dus te maken met het léven, dat Paulus daar bevelen over geeft.

Daar ga ik nu vanmiddag niet op in.

Maar je kunt hierbij ook denken aan mensen die het Woord horen, maar daar hun eigen draai aan zitten te geven.

'Ja, dat staat er wel, maar ...'

Ook dan, in die beide gevallen, dwaal**leven**, verkeerd leven. En dwaal**leer**, verkeerde leer. In beide gevallen moet er tegen opgetreden worden. En dat doet Paulus zelf, dat doet Timotheüs. aDat zegt hij ook tegen Timotheüs, 'zorg dat het daar goed loopt, en mensen die niet willen, moet je aanspreken.'

En tegenwoordig zijn daar de ouderlingen voor, sámen met de gemeente.

Kijk, in Vraag en Antwoord 82, -we hebben dat net al even aangehaald- wordt dat al genoemd, maar hier wordt dat nog verder uitgewerkt. De deur gaat dicht.

En dan zegt de Heere Jezus Zelf: 'wat u op aarde bindt, zal gebonden zijn.'

Dat zijn maar niet wat losse kreten, van zeg maar een ouderling. Maar dat heeft alles te betekenen. Dat is Christus' eigen Woord.

De deur gaat dicht.

Nee, niet meteen. Tuurlijk niet.

Als je één keer stout bent, dan zegt moeder niet van: 'ik wil je nooit meer zien, ga weg.'

Tuurlijk niet.

Ze is misschien wel boos, maar, je mag zeker binnen blijven.

Dat zegt de apostel, of dat schrijft hij van, 'nee, wijs hem of haar terecht als een broeder, of als een zuster.' Liefhebbend.

Je broer of je zus, daar geef je toch om? Dat probeer je voor mekaar te krijgen met zo iemand. Dan kan het best in deze tijd, waarin wij heel sterk geneigd zijn om voor onszelf te leven, kan dat een moeilijk punt wezen.

Maar dat is toch de opdracht van de Heere Christus.

Vriendelijk, liefhebbend.

Vandaag aanspreken. Volgende week. Volgende maand. Misschien gaan er wel jaren overheen.

Doe dat allemaal opdat zo iemand, -voor zover het van ons afhangt-, tot bekering komt.

Zeg tegen zo iemand: 'draai om! Kom terug bij Koning Christus! Alleen bij Hem is het immers goed.'

Dat is broeders en zusters, tucht. En wij denken, wij horen het woord alleen nog maar, 'tucht', dan griezelt het ons al toe, worden we misschien haast wel boos. Nee, tucht, die is zo goed. Die is zo goed bedoeld om mensen weer bij de goede Koning Christus te krijgen.

En zeker, dan is tucht mensenwerk, en net als met die verkondiging, onvolmaakt.

Als er tucht bediend wordt in de kerk, en de kerkeraad die gaat na een jaar of na een paar jaar er nog eens naar kijken, dan zullen ze altijd constateren: ja, we hadden op dat moment misschien toch wel iets anders moeten doen.

We hadden ...

Ja, zo gaat dat, onvolmaakt.

Maar het is volgens het bevel van Koning Christus! Met dat **doel**: ga nou niet langer bij Koning Christus weg! Want alleen bij Hem is het leven. En alleen bij Hem is rust en vrede.

En ik zei net: kerkenraad én gemeente. Dat staat nadrukkelijk in 2 Thessalonicenzen 3, met die woorden, 'maak hem of haar bekend.' Dat betekent: zeg het maar in de gemeente. Er is moeite met ... -niet in alle gevallen, kun je kijken naar de kerkorde hoe dat verder geregeld is-, maar toch: de gemeente wordt ingeschakeld. Om te bidden. En als het zover moet komen, om aan te spreken. En als dat moeilijk is, misschien een keer om aan te schrijven.

Maar u weet hoe het kan gaan. Het kan soms gaan tot het alleruiterste, dat meest ernstige: de uitsluiting uit de gemeente. Je mag niet meer meedoen met het avondmaal, je hoort er niet meer bij.

Maar, vergeet dan nooit, broeders en zusters, dat het dan áltijd zo is, dat de dwarse mensen zélf eerst de deur als het ware hebben dichtgedaan.

Ze hebben eerst zélf gezegd en zélf laten merken: 'ik wil er ook niet meer bij horen, ik wil er niet meer mee te maken hebben.'

En pas dán constateert een kerkeraad, samen met een gemeente: inderdaad, ze zullen er ook niet langer bij horen.

En wat betekent dan die constatering van kerkeraad en gemeente?

Dat betekent dat zo iemand, 'mocht het zijn', tot schrikken wordt gebracht!

Uit de gemeente, uit het Rijk van Christus. Dat betekent: leven zonder Christus, geen zegen, alleen maar toorn.

Dat meest ernstige.

Alles van Koning Christus, ál Zijn schatten en gaven.

'Nee, jij wilt ze niet meer, dan zijn ze ook niet meer voor jou. Jij laat het horen, je laat het merken, dat je niet bij Hem wilt zijn? Het mag niet langer!'

En dan geen vrede meer.

En dan zegt u misschien, of denkt u, van 'ja, maar u hebt het net gehad over het troostboek. ZONDAG 31, de troost.

Maar dit is inderdaad, broeders en zusters, troost voor de gemeente.

Want als de zonde wordt weggewerkt, hoe moeilijk dat ook kan zijn, en hoeveel verdriet

dat ook kan geven, dan is dat wel ter bescherming van de hele gemeente.

Want u weet het allemaal, als je de zonde toelaat, en je laat alles geworden, dan gaat het verder. En uiteindelijk is het geen gemeente van Christus meer.

En er is nog meer troost. Want het Woord, samengevat in de Catechismus, dat zegt, 'het is op deze aarde altijd: 'maar wie zich bekeert en schuld belijdt, en laat zien dat hij toch weer gehoorzaam wil zijn aan de Koning, die is opnieuw welkom!' Dan is de deur weer wijd open. Dan is Christus opnieuw je Koning.

En zeg het maar zo, ook de Gastheer aan Zijn tafel.

AMEN